

Bezoekuur

Er is iets met deze plek waardoor je automatisch gaat sloffen, zelfs als bezoeker. Misschien is het een manier om jezelf zo onzichtbaar mogelijk te maken, laag bij de grond. Tenslotte wil niemand hier zijn, met uitzondering van de piepjonge, gretige en altijd blonde stagiaires. Onervaren als ze zijn, zijn zij verantwoordelijk voor de sfeer op deze afdeling.

Aan het lange okergele marmoleum lijkt geen einde te komen, net als aan de druilerige middag die zich uitstrekt als kauwgom. Als je hier zit komt de tijd tot stilstand, dat weet ik nog uit mijn eigen tijd hier, jaren geleden.

Op de gang passeren we de vrouw die haar haar uit trekt. Een verpleegkundige groet ons vriendelijk. Ik kan merken dat hij de naam van mijn vriendin niet kent. We sloffen langs de openstaande deur naar de linnenkamer vol blauw-wit gestreepte lakens. Lege ogen volgen ons en staren toch dwars door ons heen. Mijn zomerjurk heeft teveel bloemetjes voor deze plek.

De kasten in je kamer zijn hoog en vastgeschroefd aan de muur. 'Ideaal', constateer jij tevreden, 'Een goede knoop, en klaar'. Ik weet dat deze gedachte je troost, kalmeert, je de illusie van controle geeft. Het is je enige houvast in het drijfzand van je geest.

Hoewel de magnetronmaaltijden nooit kool bevatten ruikt het toch altijd naar kool op de gangen. We drinken thee en doen alsof jouw leven niet tot stilstand is gekomen. Ik keuvel wat over mijn kinderen en vraag me ondertussen af of ik je daarmee kwets, jij die misschien nooit kinderen zult krijgen.

Je vingers trillen en je hebt wat moeite met articuleren. Je medicatie is weer opgehoogd. Er is iets bij gekomen, en iets anders afgegaan. Het eeuwige Russisch roulette van de pillen. Beleefd beantwoordt je mijn vragen, maar ondertussen zie ik onrustige gedachten achter je ogen heen en weer schieten.

Voor ons op tafel liggen gevulde koeken en een briefje: 'ik ga vandaag met ontslag. Het ga jullie goed, Loes'.

Ik kan je niet troosten, want je bent ontroostbaar. Maar ik zal wel de hoop levend houden die jij lang geleden hebt opgegeven. Als een kweekkas waar een zeldzaam en teer plantje groeit. Er komt een moment, ooit, in de toekomst, dat je met tevredenheid constateert dat een kast stevig is verankerd aan de muur - niet om jezelf te kunnen verhangen, maar zodat jouw kinderen er veilig in kunnen klimmen.

Catharsis